

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 294460 van 20/09/2023”

nr. X van 15 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat LUZEYEMO NDOLAO
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat LUZEYEMO NDOLAO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verweerder neemt op 6 september 2023 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog verwijdering. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Polbruno op 06.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen²). tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 06.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat ze last heeft van een maagzweer. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door een dokter om te zien of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias)

☐ ° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 06.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 06.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze graag in België is. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze last heeft van een maagzweer. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door een dokter om te zien of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 06.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er Sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Nigeria.”

1.2. Tevens op 6 september 2023 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Polbruno op 06.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:*

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 06.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat ze last heeft van een maagzweer. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Holsbeek onderzocht worden door een dokter om te zien of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Hoewel rechtsgeldig opgeroepen, is verweerder niet verschenen voor de terechtzitting voor de Raad. Verweerder wordt, overeenkomstig artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet, geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt evenwel niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep in te willigen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

3. Betreffende de ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad erop dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld.

Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018). B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid). B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadvrouw zich dienaangaande te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op

voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid*”.

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter van de vordering onderuit halen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middelen:

“En ce que la motivation première des décisions contestées peut être ainsi résumée :

De betrokkene is niet in het bezit van geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie...

Qu’ainsi la décision est fondée sur l’article 7, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 ;

Attendu que cet article 7, alinéa 1 dispose :

Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l’étranger, qui n’est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s’établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ;

1° s’il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2

Alors que la situation administrative de la requérante se présente ainsi :

Qu’actuellement son séjour est couvert par un titre légal et valide en Italie (voir annexe);

Que le séjour ne lui est pas retiré et il revient aux autorités italiennes ayant délivré ce séjour de prendre position - quod non ;

Qu’en ce jour, il est démontré que la requérante bénéficie du statut de résident permanent dans un pays membre de l’Espace Schengen et à ce titre, dispose d’un séjour légal au moment de son arrestation ;

Qu’il en découle que ce statut lui accorde un droit de circulation sur l’ensemble de l’Espace Schengen ;

Qu’ainsi motivée, les décisions attaquées sont illégales puisqu’on peut considérer que la requérante dispose des documents justifiant son entrée sur le territoire belge ainsi qu’un court séjour ;

Que pour un séjour inférieur à trois mois dans un pays de l’espace Schengen (UE), les résidents n’ont pas besoin d’un visa ;

Qu’il y a ainsi application erronée de l’article 7, alinéa 1er de la loi ;

Attendu que dans sa motivation, la partie adverse constate erronément l’absence de séjour et la violation de l’article 5 de la loi du 15.12.1980;

Que la motivation est ainsi formulée :

« il ne ressort pas du dossier administratif qu’elle ait tenté de régulariser son séjour selon les modalités prévues par la loi. l’intéressé utilise plusieurs identités l’intéressé ne s’est pas inscrit auprès de la commune dans le délai déterminé par l’article 5 de la loi du 15.12.1980 et ne justifie pas qu’il séjourne dans un hôtel » ;

Alors que pour rappel, la requérante est autorisée au séjour en Italie et à ce titre bénéficie de la liberté de circulation sur le territoire de tous les pays membres de l’Espace Schengen ;

Qu’elle n’a pas besoin d’une régularisation de séjour en Belgique pour ses courts séjours;

Que pour rappel, elle a déclaré être arrivée en Belgique au mois d’août dernier ;

Alors que la Police a retenu son passeport ainsi que sa carte de séjour en Italie ;

Qu’il ressort de ces documents que leur authenticité n’est pas contestée ;

Qu’ainsi ces décisions devraient être suspendues quant à leur exécution avant son annulation prochaine. Attendu que pour justifier le refoulement, la partie adverse invoque l’intention de la requérante d’entrer sur le territoire belge pour y résider ;

Que la partie adverse prête à la requérante une intention que celle-ci n’a pas ;

Que par ailleurs la requérante a l'habitude de venir en Belgique où elle a également beaucoup d'amis et de compatriotes ;

Que lors de ses différents passages, elle n'a jamais manifesté d'intention de rester en Belgique et ne voit pas pourquoi elle changerait d'avis ;

Attendu que la décision attaquée repose ainsi sur une erreur manifeste d'appréciation de la situation administrative de la requérante ;

Attendu que le principe de bonne administration repose, notamment, sur le principe selon lequel l'autorité administrative doit préparer avec soin ses décisions ;

Que ce principe requiert de l'administration qu'elle ne prenne de décision qu'en pleine connaissance de cause, après avoir recueilli soigneusement toutes les informations et précautions nécessaires ;

Que le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle analyse les circonstances de la cause et de veiller à ce que toutes les données utiles fournies soient objectivement appréciées afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause ;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Que malgré les documents en sa disposition, la partie adverse justifie principalement les décisions attaquées par l'absence de visa/titre de séjour valable;

Que l'office des étrangers omet de vérifier la légalité de son séjour en Italie pour en tirer les conséquences juridiques qui s'imposent quant au droit de circulation sur le territoire du Royaume;

Attendu que l'attitude de la partie adverse laisse croire que la validité du titre de séjour de la requérante est caduc, quod non;

Alors qu'à la lecture du dossier administratif, il n'est pas exclu de penser que les autorités italiennes sont prêtes à accueillir Madame O. sur leur territoire malgré une absence prolongée ;

Attendu que la partie adverse fonde la motivation identique des décisions attaquées sur l'article 74/14 par.3, 30 de la loi du 15/12/2023

Que pour la partie adverse, la requérante est pris en flagrant délit pour des faits de coups et blessures volontaires.

Compte tenu du caractère violent de ces faits, on peut en déduire que l'intéressé est considéré comme susceptible de porter atteinte à l'ordre public par son comportement.

Alors que si le fait de porter des coups et blessures est en principe un comportement dangereux, peut faire de son auteur un risque pour l'ordre public, il convient toutefois en l'espèce de placer les faits dans leur contexte, l'intéressée ayant été invitée à justifier les raisons de son geste;

Que pour rappel, il s'agit d'une agression dont la requérante a été victime (voir pv de la police);

Qu'une bagarre s'est suivie au cours de laquelle la requérante a également reçu des coups et blessures
Que sans instruction complète, il est ainsi trop tôt pour la l'office des étrangers, de conclure au caractère dangereux de la requérante dans la mesure où elle s'est défendue face à un homme violent qui est venu l'agresser sur son lieu de résidence;

Que le caractère dangereux du comportement de la requérante n'est pas correctement établi ;

Que l'instruction pénale étant en cours, la requérante est présumée innocente jusqu'à sa condamnation éventuelle par un jugement coulé en force de chose jugée;

[...]

Attendu que contrairement à la motivation de la partie adverse, il est manifestement établi que la requérante est autorisée à entrer sur le territoire du Royaume et y séjourner pour trois mois maximum;

Qu'il n'est pas établi qu'elle a dépassé ce délai ;

Que rien ne justifie ainsi les décisions attaquées ;

Qu'un rapatriement vers le Nigéria constitue une ingérence inadmissible dans la vie privée, la négation de son séjour en Europe, ce qui est vécu comme un traitement inhumain et dégradant ;

Attendu que force est de reconnaître qu'en l'espèce, un retour de la partie requérante au Nigéria mais privé de la garantie de pouvoir revenir en Italie, serait une démarche d'une ampleur disproportionnée par rapport à l'intérêt qu'en tirerait l'Etat;

Qu'envisager le refoulement en toute connaissance de cause constituerait manifestement un traitement inhumain et dégradant (article 3 CEDH) ;

Ce faisant l'autorité administrative risque d'imposer à la requérante un traitement inhumain ;

Qu'une telle décision manifestement arbitraire viole gravement la Convention de Sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, tout particulièrement en ses articles 3 et 8 ;”

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.4. Het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)”

4.3.5. De Raad wijst erop dat elk van de in artikel 7 opgesomde toepassingsgevallen, elk op zich, als schragend en aldus determinerend voor de bestreden beslissing kunnen worden beschouwd. Het volstaat derhalve niet de onzorgvuldige of incorrecte toepassing van één van de toepassingsgevallen aantonen, teneinde de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

4.3.6. Wat betreft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan als volgt worden gelezen in het bestreden bevel: *“De betrokkene is niet in het bezit van geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.”* Verzoekster betoogt dat verweerder op incorrecte en onzorgvuldige wijze toepassing heeft gemaakt van voormeld toepassingsgeval, waarbij zij er met name op wijst dat zij houder van een onbeperkt verblijfsrecht in Italië is. Verzoekster stelt dat de politiediensten haar paspoort en Italiaanse verblijfskaart hebben ingehouden, waarvan zij thans ook kopieën voegt bij haar verzoekschrift. Zij wijst op haar verklaring, zoals afgelegd op 6 september 2023 ten overstaan van de politiediensten, dat zij slechts sinds augustus 2023 in België verblijft en zodoende geenszins de toegelaten verblijfsduur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen heeft overschreden.

4.3.7. De Raad merkt op dat uit de stukken van het verzoekschrift op het eerste zicht blijkt dat verzoekster beschikt over een Italiaanse identiteitskaart, geldig van 22 september 2021 tot en met 1 oktober 2031. Dat verzoekster beschikt over een geldig verblijfsstatuut in Italië, wordt ook ondersteund uit de correspondentie dd. 14 september 2023 van verweerder aan de Raad (zie *infra*). Verzoekster verklaart in augustus 2023 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen. Deze binnenkomstdatum wordt door

verweerder in de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist, waarbij de Raad in herhaling brengt dat verweerder ook geen nota met opmerkingen heeft neergelegd, noch ter terechtzitting is verschenen en zodoende geen gegevens verschaft die een ander licht op de zaak werpen. Het hebben van een geldige verblijfstitel voor een lidstaat van de EU, waarbij verzoekster bovendien de toegestane verblijfsduur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen niet heeft overschreden, is *prima facie* onverenigbaar met het motief dat wanneer verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en aldus de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.3.8. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, zijn de toepassingsgevallen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, elk op zichzelf, reeds schragend om een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Aldus dient tevens te worden nagegaan of de door verweerder gemaakte toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet standhoudt.

4.3.9. Wat betreft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan als volgt worden gelezen in het bestreden bevel: *“Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 06.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

4.3.10. Verzoekster hekelt het gebrek aan context van deze feiten, waarbij zij stelt dat uit het proces-verbaal blijkt dat zijzelf ook het slachtoffer van slagen en verwondingen was. De Raad stelt vast dat de enige verwijzing in het administratief dossier naar deze feiten, een verslag *“TARAP Commentaire”* van 6 september 2023 betreft, waarin wordt aangegeven *“Madame est également suspecte dans un coups et blessures et un PV a été ouvert”*. Deze verwijzing is dermate summier en ongespecificeerd, dat het de Raad geenszins toelaat kennis te nemen van de omstandigheden en context van de feiten. Deze vage beschrijving kan dan ook niet volstaan om het motief in de bestreden beslissing te onderbouwen, dat verzoekster *“gezien het gewelddadige karakter van deze feiten”* kan worden geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. De Raad benadrukt in deze andermaal dat verweerder naliel een nota met opmerkingen in te dienen, evenals te verschijnen ter terechtzitting, zodat geen enkele bijkomende contextualisering van de feiten wordt verschaft. De Raad stelt dan ook *prima facie* vast dat de *in casu* toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet getuigt van een onzorgvuldig onderzoek door verweerder, minstens dat verweerder de feiten die hieraan ten grondslag liggen onvoldoende heeft geduid.

4.3.11. De Raad merkt nog op dat verweerder op 14 september 2023 om 14u18 een correspondentie heeft overgemaakt aan de Raad, waarin wordt aangegeven dat er sprake is van een akkoord met Italië en dat verzoekster zal worden overgedragen aan Italië. Deze correspondentie ondersteunt het gegeven dat verzoekster wel degelijk beschikt over een geldig verblijfsrecht in Italië. In de mate dat verweerder met deze correspondentie een heropening van de debatten beoogt, wijst de Raad op het volgende. Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen neer te leggen en te verschijnen ter zitting. Het e-mailverkeer met Italië dat verweerder bij zijn correspondentie voegt, dateert van 12 september 2023, zodat verweerder deze gegevens reeds eerder, met name voor het sluiten van de debatten, had kunnen overmaken. Verder wijst de Raad erop dat het e-mailverkeer dat bij de correspondentie wordt gevoegd is opgesteld in het Italiaans, waarbij deze – in weerwil van het gestelde in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad neemt deze stukken dan ook niet mee in zijn overweging, zodat zij geen grond kunnen vormen voor de heropening van de debatten. Volledigheidshalve merkt de Raad ook nog op dat verweerder geen eenduidige en ontegensprekelijke stukken voorlegt, op grond waarvan desgevallend kan worden aangenomen dat huidig bevel om het grondgebied te verlaten minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd.

4.3.12. Het enig middel is *prima facie*, in de aangegeven mate, ernstig.

4.4. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

Verzoekster put haar nadeel uit de omstandigheid dat zij dreigt te worden teruggeleid naar Nigeria, terwijl zij beschikt over een verblijfsstatuut in Italië, zodat het uitoefenen van haar verblijfsrecht in Italië en de daarmee samenhangend rechten, haar wordt ontnomen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. DENIES